

Sygnatura akt I C 1348/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Jelenia Góra, dnia 12-03-2013 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Paweł Siwek

Protokolant:Marcin Szczypiński

po rozpoznaniu w dniu 26-02-2013 r. w Jeleniej Górze

sprawy z powództwa Zakładów (...) S.A. w J.

przeciwko Przedsiębiorstwu (...) sp. z o.o. w J.

o zapłatę

I. powództwo oddała,

II. zasądza od strony powodowej Zakładów (...) S.A. w J. na rzecz strony pozwanej Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. w J. kwotę 617 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 15 listopada 2011 r. Zakłady (...) S.A. w J. domagał się zasądzenia od Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. w J. kwoty 4.500 zł za maj 2001 r. wraz z należnymi odsetkami ustawowymi od dnia 29 sierpnia 2001 r. do dnia zapłaty z tytułu bezumownego korzystania w okresie od 01 maja do dnia 31 maja 2001 r. z sieci wodno-kanalizacyjnej należącej do strony powodowej, jednak nie mniej niż 50% przychodów strony pozwanej z tej sieci, oraz 500 zł z tytułu utrzymania sieci.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, iż w dniu 30 kwietnia 1998 r. Gmina J. i Zakłady (...) S.A. w J. zawarły w formie aktu notarialnego umowę, na mocy której ustanowiły na rzecz Gminy J. prawo nieodpłatnego użytkowania istniejących sieci związanych z gospodarką wodno-ściekową, położonych na terenie w/w zakładów i poza nimi, określonych szczegółowo w załączniku nr 3 do umowy, do czasu wybudowania przez Gminę J. nowych sieci przesyłowych związanych z gospodarką wodno-ściekową i sieci burzowych, nie dłużej jednak niż na okres 3 lat. Strony ustaliły też, że obowiązek remontowania i konserwacji tych sieci miał obciążać ich użytkownika.

(...) S.A. o przekazaniu w nieodpłatne użytkowanie wynikała z ekonomicznej kalkulacji, tzn. położenie nowej sieci wodno-kanalizacyjnej wiązało się z bardzo dużymi nakładami infrastrukturalnymi, które podniosłyby atrakcyjność całego terenu, będącego w gestii Zakładów (...) S.A. Ten wzrost wartości nieruchomości miał zrekompenzować fakt oddania sieci w 3-letnie nieodpłatne użytkowanie.

Tym samym prawo własności powódki do sieci wodno-kanalizacyjnej jest bezsporne, bo są one składnikiem majątku powódki od kilkadziesiątu lat. Strona pozwana ten fakt uznaje, co wynika z jego korespondencji, wystąpienia w mediach, składanych przez stronę pozwaną propozycji zawarcia umów dzierżawy.

Gmina J. przekazała przedmiotową sieć w użytkowanie stronie pozwanej, która ustawowo wypełnia zadania Gminy w zakresie gospodarki wodno-ściekowej.

Strona pozwana przez okres od 01 maja 1998 r. do 30 kwietnia 2001 r. korzystała nieodpłatnie z instalacji związanych z gospodarką wodno-ściekową określonych w załączniku nr 3 do umowy z dnia 30 kwietnia 1998 r. Po wygaśnięciu prawa nieodpłatnego użytkowania sieci wodociągowo-kanalizacyjnej w dniu 30 kwietnia 2001 r. strona pozwana nadal korzystała z tych sieci dostarczając z ich pomocą wodę i odbierając ścieki od indywidualnych odbiorców. Tym samym strona pozwana uzyskiwała korzyści ekonomiczne na bazie majątku powoda. Faktycznym użytkownikiem tych sieci była i jest strona pozwana, realizując zadania gminy w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę i odbiór ścieków. W okresie objętym żądaniem pozwu nie ponosiła na rzecz strony powodowej żadnych świadczeń z tytułu użytkowania przedmiotowych sieci, mimo czerpania korzyści z tytułu opłat za wodę i ścieki.

Zakłady (...) S.A. w J., a później (...) sp. z o.o. występowały do strony pozwanej kilkakrotnie z propozycją uregulowania sposobu korzystania z przedmiotowych sieci. Między innymi w dniu 14 sierpnia 2001 r. wystosowały do strony pozwanej wezwanie do zapłaty wynagrodzenia za korzystanie z tych sieci w łącznej kwocie 599.220 zł, co wynikało z niedotrzymania postanowień aktu notarialnego.

Pretekstem do odmowy uiszczania czynszu był argument o nie przekazaniu dokumentacji sieci, czyli braku orientacji co do jej przebiegu, tzn. brak inwentaryzacji. Argument ten jest bezzasadny gdyż strona pozwana na swoich stronach internetowych również podaje, że jego sieci nie są zinwentaryzowane, co w najmniejszym stopniu nie przeszkadza w uzyskiwaniu korzyści ekonomicznych.

Jak wskazała dodatkowo strona powodowa, do momentu przekazania sieci w użytkowanie stronie pozwanej w 1998 r. strona powodowa przekazywała wodę i odbierała ścieki od odbiorców strony pozwanej. W analogicznej sytuacji strony dzieliły się korzyściami ekonomicznymi według zasady 50% cen, tzn. 50% przychodów uzyskiwała strona pozwana, a 50% strona powodowa. Jest więc bezsporne, iż właścicielowi sieci przysługują korzyści ekonomiczne w wysokości 50% przychodów, co wynika z gigantycznych kosztów budowy oraz obciążeń podatkowych.

W związku z tym strona powodowa wskazała, iż domaga się od strony pozwanej wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z należącej do niej sieci wodno-kanalizacyjnej za okres od dnia 01 maja 2001 r. do dnia 31 maja 2001 r., tj. w sumie 1 miesiąc w wysokości 50% przychodów strony pozwanej, nie mniej niż 4.500 zł. A ponadto koszty utrzymania sieci w sprawności, w tym usuwania awarii w kwocie 500 zł.

W odpowiedzi na pozew Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. w J. wniosło o oddalenie powództwa.

W uzasadnieniu swojego stanowiska strona pozwana w pierwszym rzędzie podniosła zarzut przedawnienia roszczenia.

Ponadto wskazała, iż strona powodowa nie wykazała w jaki sposób wyliczyła wartość odszkodowania oraz nie przedstawiła dowodów potwierdzających koszty jakie poniosła na utrzymanie sieci.

Równocześnie zarzuciła, iż z przedłożonych do pozwu załączników wynika, że strona powodowa podstawę swojego roszczenia upatruje w treści aktu notarialnego z dnia 30 kwietnia 1998 r. Strona pozwana nie była stroną tej umowy i jej zapisy nie mogą się odnosić bezpośrednio do jego praw i obowiązków. Dlatego jeżeli podstawą roszczenia strony powodowej miałyby być ta umowa, to brak jest podstaw do żądania od strony pozwanej zapłaty.

Strona pozwana przyznała jednocześnie, iż Gmina J. przekazała jej wykonywanie obowiązków w zakresie dostaw wody i odbiorów ścieków od określonych podmiotów gospodarczych wymienionych w §9 ust. 2 aktu notarialnego. Nie było to jednak w wykonaniu umowy a jedynie wskazanie, że określone podmioty gospodarcze w zakresie usług dostaw wody i odbioru ścieków będą obsługiwane przez stronę pozwaną jako spółkę komunalną.

Strona pozwana zanegowała również prawo własności strony powodowej do sieci.

Nie może być bowiem podstawą same oświadczenie strony powodowej. Zdaniem strony pozwanej z umowy sprzedaży nieruchomości zawartej w dniu 30 kwietnia 1998 r. pomiędzy Gminą J. a Zakładami (...) S.A. nie wynika prawo własności sieci. Nie potwierdza tego prawa również fakt, iż w §7 umowy Zakłady (...) S.A. za zgodą Gminy J.

ustanowiły na jej rzecz prawo użytkowania istniejących sieci związanych z gospodarką wodno-ściekową określonych bliżej w załączniku nr 3 do umowy. We wskazanym bowiem załączniku, w wykazie środków trwałych, wymieniono 63 numery inwentarzowe, przy czym nie określono ich lokalizacji, długości, szerokości oraz innych parametrów. Z samego nazewnictwa tych środków wynika również, iż część ich nie służyła do gospodarki wodno-ściekowej, a nadto nie wskazano na jakiej podstawie (...) legitymuje się tytułem prawnym do ich dysponowania.

Strona pozwana od 2000 r. domagała się od strony powodowej dostarczenia szczegółowego wykazu sieci wodociągowych i kanalizacyjnych wraz z pełną ich inwentaryzacją geodezyjną i dokumentacją potwierdzającą tytuł własności. Zasadności tego żądania nie podważa fakt, iż strona pozwana korzysta z przesyłu sieciami wodno-kanalizacyjnymi.

Strona powodowa w okresie od 1998 r. do dnia dzisiejszego posiada tylko nieaktualną, nieuporządkowaną i niepełną dokumentację sieci.

Strona pozwana wskazała również, że od momentu przekazania mu do obsługi sieci wodno-kanalizacyjne wykonywała czynności związane z bieżącą obsługą i konserwacją sieci.

W dalszej części uzasadnienia odpowiedzi na pozew strona pozwana zarzuciła także, iż strony nie współdziałały w zakresie wykonywanej działalności gospodarczej strony pozwanej i dlatego nie można żądać współdziałania w korzyściach ekonomicznych. W związku z tym sprzeciwia się żądaniu strony powodowej w partycypowaniu w wysokości 50% przychodów strony pozwanej z sieci za maj 2001 r.

Przy kalkulacji kosztów jakie uwzględnia się w ostatecznej cenie wody bierze się pod uwagę całą sieć. Strona powodowa pomija, że na cenę wody ma wpływ cena wody surowej, cena jej uzdatnienia, opłaty środowiskowe, koszty utrzymania alternatywnych źródeł dostawy, zachowania bezpieczeństwa sanitarnego, itp. Takie same zasady obowiązują przy kalkulowaniu ceny odbiorów ścieków.

Strona powodowa nie uczestniczy w kosztach wytworzenia i przesyłu wody oraz kosztach odprowadzania ścieków, nie wykazała że przysługuje jej tytuł własności sieci.

Na zakończenie strona pozwana podniosła, iż z uwagi na ważny interes publiczny, konieczność zapewnienia dostaw wody i odbioru ścieków od wielu podmiotów gospodarczych, była skłonna zawrzeć umowę nawet bez badania prawa własności strony powodowej. Dla celów umowy wystarczające było bowiem nawet prawo dzierżenia po stronie powodowej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 kwietnia 1998 r. Zakłady (...) S.A. w J. sprzedały Gminie J. udział w prawie użytkowania wieczystego działki nr (...), prawo użytkowania działek nr (...) oraz działkę nr (...) wraz z prawem własności zlokalizowanych na tym gruncie obiektów i urządzeń związanych z gospodarką wodno-ściekową.

(...) S.A. w J. ustanowiły na rzecz Gminy J. prawo nieodpłatnego użytkowania istniejących sieci związanych z gospodarką wodno-ściekową określonych bliżej w załączniku nr 3 do umowy. Wszelkie naprawy miał wykonywać użytkownik.

Przedmiotowe prawo zostało ustanowione do czasu wybudowania przez Gminę nowych sieci przesyłowych związanych z gospodarką wodno-ściekową i sieci burzowych, nie dłużej jednak niż na trzy lata.

(Dowód: - akt notarialny z dnia 30.03.1998 r., Rep. A nr (...), k. 90 – 97

- załącznik nr 3 k. 135 - 136)

Wyrokiem z dnia 21 lipca 2009 r., wydanym w sprawie o sygn. akt I C 1337/08, Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze oddalił powództwo przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. w likwidacji w J. przeciwko Gminie J. oraz Przedsiębiorstwu (...) sp. z

o.o. w J. o zapłatę należności za bezumowne korzystanie z sieci wodno-kanalizacyjnej położonej na terenie Zakładów (...) S.A. w J..

Wyrokiem z dnia 02 grudnia 2009 r., wydanym w sprawie o sygn. akt I ACa 965/09, Sąd Apelacyjny we Wrocławiu oddalił apelację przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. w likwidacji w J. od w/w orzeczenia.

(Dowód: - wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 02.12.2009 r., sygn. akt I ACa 965/09, wraz z uzasadnieniem k. 98 – 103

- wyrok Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 21.07.2009 r., sygn. akt I C 1337/08, wraz z uzasadnieniem k. 385, 388 – 395 akt sprawy I C 1337/08)

W dniu 17 listopada 2009 r. Zakłady (...) S.A. w J. zawezwały Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. w J. do zawarcia ugody w przedmiocie zapłaty za bezumowne korzystanie z sieci wodno-kanalizacyjnej.

(Dowód: - zawezwanie do próby ugodowej k. 2 – 4 akt sprawy I Co 5018/09)

Pismem z dnia 05 października 2010 r. Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. w J. zaproponowało Zakładom (...) S.A. w J. czynsz dzierżawny za korzystanie z elementów sieci wodociągowej w kwocie 828 zł.

(Dowód: - pismo z dnia 05 października 2010 r. k. 61)

Pismem z dnia 03 listopada 2010 r. Zakłady (...) S.A. zaproponowały Przedsiębiorstwu (...) sp. z o.o. w J. zawarcie porozumienia odnośnie korzystania z sieci wodno-kanalizacyjnej którego podstawą było ustalenie, iż wysokość czynszu dzierżawnego będzie ustalana w oparciu o zysk z tytułu dostarczania wody i odbioru ścieków.

(Dowód: - pismo z dnia 03.11.2010 r. wraz z projektem porozumienia k. 107 – 109)

Pismem z dnia 08 grudnia 2010 r. Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. w J. zaproponowało Zakładom (...) S.A. w J. zawarcie umowy na mocy której za użytkowanie sieci wodociągowej i kanalizacyjnej zlokalizowanej na terenie będącym na dzień 01 grudnia 2007 r. własnością Zakładów (...) S.A., które służyły i służą do zaopatrzenia w wodę i odbiór ścieków Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. w J. miałyby uiszczać czynsz w kwocie 828 zł miesięcznie.

(Dowód: - pismo z dnia 08.12.2010 r. wraz z projektem umowy k. 64 – 66)

Pismem z dnia 28 grudnia 2010 r. Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. w J. odmówiło dokonania zmian w projekcie umowy, zaproponowanych przez Zakłady (...) S.A. w J. w piśmie z dnia 10 grudnia 2010 r.

(Dowód: - pismo z dnia 28.12.2010 r. k. 67, 104

- pismo z dnia 10.12.2010 r. k. 105)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie w pierwszym rzędzie należało się odnieść do żądania strony powodowej zasądzenia kwoty 4.500 zł tytułem wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z sieci wodno-kanalizacyjnej która, jak twierdziła strona powodowa, stanowi jej własność.

W tym zakresie Zakłady (...) S.A. w J. powoływały się na art. 225 k.c.

Biorąc to pod uwagę należało wskazać, iż zgodnie z tym przepisem w związku z art. 224 k.c. samoistny posiadacz w złej wierze jest obowiązany do zapłaty właścicielowi wynagrodzenia za korzystanie z jego rzeczy.

I wprawdzie tutejszy Sąd bardziej dopatrywałby się podstawy roszczenia w art. 230 k.c., na mocy którego przepisy dotyczące roszczeń właściciela przeciwko samoistnemu posiadaczowi o wynagrodzenie za korzystanie z rzeczy, o zwrot pożytków lub o zapłatę ich wartości oraz o naprawienie szkody z powodu pogorszenia lub utraty rzeczy, jak również przepisy dotyczące roszczeń samoistnego posiadacza o zwrot nakładów na rzecz, stosuje się odpowiednio do stosunku między właścicielem rzeczy a posiadaczem zależnym, o ile z przepisów regulujących ten stosunek nie wynika nic innego.

Zgodnie bowiem z art. 336 k.c. posiadaczem samoistnym rzeczy jest ten, kto nią faktycznie włada jak właściciel. Zaś ten, kto nią faktycznie włada jak użytkownik, zastawnik, najemca, dzierżawca lub mający inne prawo, z którym łączy się określone władztwo nad cudzą rzeczą jest posiadaczem zależnym.

W okolicznościach sprawy nie budziło natomiast wątpliwości tutejszego Sądu, że strona pozwana swoim zachowaniem polegającym na eksploatacji sieci wodno-kanalizacyjnej zachowywała się jakby przysługiwał jej tytuł prawny do tych rzeczy wynikający z umowy dzierżawy.

Potwierdzają to twierdzenia samej strony pozwanej, która wskazała że co kwartał przelewa należności stronie powodowej za wykorzystywaną sieć wodno-kanalizacyjną.

Niemniej, abstrahując od tego zagadnienia, to w przypadku każdego z tych przepisów niezbędnym jest aby wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z rzecz domagał się jej właściciel.

Tymczasem (...)S.A. nie wykazały, że są właścicielami przedmiotowej sieci.

W tym zakresie należało zwrócić uwagę na art. 49 k.c. zgodnie z którym urządzenia służące do doprowadzania lub odprowadzania płynów, pary, gazu, energii elektrycznej oraz inne urządzenia podobne nie należą do części składowych nieruchomości, jeżeli wchodzą w skład przedsiębiorstwa.

Sieć wodno-kanalizacyjna z pewnością zalicza się do tych urządzeń. A zatem nie jest wystarczające wskazanie przez stronę powodową, że urządzenia te są położone na jego nieruchomości i wykorzystuje je strona pozwana. Ale niezbędnym było wykazanie przez Zakłady (...) S.A., że wraz z prawem własności gruntu (lub też w skutek innej czynności prawnej) przeszło na nią prawo własności tych urządzeń.

Nie bez znaczenia byłoby także wskazanie konkretnie z których urządzeń korzysta Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. w J., albowiem jak wynika z pisma biegłego J. H. z dnia 04 kwietnia 2009 r., skierowanego do Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze w sprawie o sygnaturze akt I C 1337/08 (k. 356 akt sprawy I C 1337/08), nie wiadomo które z elementów sieci i w jakiej części są czynne.

Żadnych dodatkowych dokumentów na tą okoliczność w niniejszej sprawie nie przedłożono. Tym samym brak było w przedmiotowym postępowaniu niezbędnego doprecyzowania, za korzystanie z których konkretnie elementów sieci strona powodowa domaga się wynagrodzenia i co do których należałoby badać tytuł prawny.

Niemniej trzeba było stwierdzić, że Zakłady (...) S.A. w ogóle nie wykazały swojego tytułu prawnego do jakiegokolwiek elementu sieci wodno-kanalizacyjnej, tym samym problem ten miał drugorzędne znaczenie.

I właśnie odnośnie kwestii tytułu prawnego strony powodowej do sieci, należało wskazać, że w ocenie Sądu Rejonowego, wbrew twierdzeniom Zakładów (...) S.A., żaden z przedłożonych przez nią dokumentów nie wykazał, że są one właścicielem tej infrastruktury.

Za taki dowód nie można było uznać Zarządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 11 sierpnia 1989 r. o likwidacji Zakładu (...) w J., Zarządzenia Ministra Przemysłu z dnia 23 sierpnia 1989 r. w sprawie przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Zakład (...) w J. oraz zarządzenia Ministra Przemysłu z dnia 20 grudnia 1989 r. w sprawie utworzenia przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Zakłady (...) (k. 120 – 124).

W żadnym z tych dokumentów nie ma bowiem mowy o sieci wodno-kanalizacyjnej (w tym że sieć ta stanowi składnik likwidowanego przedsiębiorstwa lub nowotworzonego).

Takim dowodem nie jest również notarialna umowa sprzedaży z dnia 30 marca 1998 r., Rep. A nr 1355/1998, a konkretnie jej załącznik 3. Jest tam bowiem mowa o sieci będącej przedmiotem nieodpłatnego użytkowania przez Gminę J.. Nie jest natomiast w żaden sposób wspomniane, że sieć ta stanowi własność Zakładów (...) S.A.

W tym miejscu należało wspomnieć, że aby zawrzeć umowę użytkowania (lub też inną) rzeczy wcale nie jest konieczne aby osoba oddająca rzecz w użytkowanie była jej właścicielem. Na mocy umowy oddający bowiem rzecz do użytkowania zobowiązany jest jedynie zapewnić użytkownikowi możliwość korzystania z niej. A do tego nie jest potrzebny tytuł prawny do rzeczy (odrębnym zagadnieniem byłaby sytuacja gdyby właściciel rzeczy zażądał zwrotu rzeczy powołując się na brak skutecznego wobec niego prawa do korzystania z rzeczy przez użytkownika).

Zresztą nawet gdyby strony umowy uznawały wskazaną sieć wodno-kanalizacyjną za własność strony powodowej, to jeszcze nie przesądzałyby to, że faktycznie Zakłady (...) S.A. są jej właścicielem.

Niezależnie od tego trzeba było zauważyć, że z niczego nie wynikało, że wskazane w załączniku nr 3 elementy sieci, to te same z których strona pozwana korzystała w maju 2001 r.

Nie był również wystarczającym dowodem wykaz środków trwałych (k. 60). Stanowi on bowiem jedynie dowód tego, że wskazane w nim elementy Zakłady (...) S.A. uznają za własne środki trwałe – co wcale nie oznacza że jest w rzeczywistości ich właścicielem (co istotne ten dokument został wytworzony przez samą stronę powodową). Ponadto ponieważ nie wynika z tego dokumentu gdzie są położone te elementy, a jak zostało wspomniane, strona powodowa nie wykazała w jakim zakresie Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. korzysta z sieci mającej stanowić własność Zakładów (...) S.A., nie mógł on stanowić wystarczającej podstawy do wykazania zasadności roszczenia.

W końcu nie mogło stanowić dowodu, że stronie powodowej przysługuje jednak prawo własności przedmiotowej sieci wodno-kanalizacyjnej, okoliczność że Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. chciało zawrzeć z nią umowę dzierżawy. Jak bowiem wyjaśniła strona pozwana w interesie publicznym gotowe było zawrzeć tą umowę nawet z podmiotem, który nie był w stanie wykazać swojego tytułu prawnego do rzeczy i wystarczyło, że strona pozwana jest jego dzierżycielem.

W tym kontekście znamieny był, co potwierdzało twierdzenia strony pozwanej, projekt umowy dołączony do pisma Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. z dnia 08 grudnia 2010 r. w którym w § 1 wskazano, iż przedmiotem umowy są sieci wodociągowe i kanalizacyjne zlokalizowane na terenie będącym własnością (...)S.A., a nie sieci wodociągowe i kanalizacyjne będące własnością (...)

I dlatego też już tylko z tych powodów powództwo, w zakresie wynagrodzenia za bezumowne korzystanie, podlegało oddaleniu.

Tymczasem niezależnie od tego należało wskazać, że strona powodowa w żaden sposób nie wykazała zasadności przyjętego przez siebie sposobu wyliczenia wysokości tego wynagrodzenia – czyli przyjęcia że wynagrodzenie powinno stanowić 50% przychodu strony pozwanej z sieci wodno-kanalizacyjnej mającej stanowić własność strony powodowej.

Albowiem, o ile w umowie strony mogą w dowolny sposób ustalać sposób wyliczenia czynszu, to w przypadku zasądzenia przez sąd wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z rzeczy obowiązany jest on stosować ogólnie przyjęte zasady.

Te zaś polegają na tym, że o wysokości decyduje wynagrodzenie rynkowe, jakie nieuprawniony posiadacz musiałby zapłacić za korzystanie z danego rodzaju rzeczy przez czas trwania tego władztwa, gdyby było ono oparte na tytule prawnym (tak m. in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 05 października 2012 r., I ACa 215/12, Lex nr 1240239).

Stąd też przyjmując, że wskazany przez stronę powodową sposób wyliczenia wynagrodzenia nie jest zgodny z powyższą zasadą Sąd Rejonowy oddalił wnioski dowodowe o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka na okoliczność stopnia partycypacji w przychodach w 1998 r., o zobowiązanie strony pozwanej do przedłożenia wykazu odbiorców oraz faktur za odbiór ścieków i dostawę wody z terenu (...) S.A. za okres maj 2001 r., o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność wykazania udziału strony powodowej w korzyściach ekonomicznych strony pozwanej z tytułu użytkowania sieci, o zobowiązanie strony pozwanej do wskazania wielkości przychodów z działalności, jako nie mające znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie (art. 227 k.p.c.).

I z tych też względów powództwo o zapłatę wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z rzeczy zostało oddalone.

Natomiast co do żądania zasądzenia kwoty 500 zł z tytułu kosztów utrzymania sieci, to strona powodowa w żaden sposób nie wykazała zasadności swojego żądania.

Dlatego również w tym zakresie powództwo zostało oddalone.

O kosztach postępowania Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata lub radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata lub radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

W niniejszej sprawie na koszty te w przypadku strony pozwanej złożyła się opłata skarbową 17 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 600 zł (§ 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.)).